

1.—Αρτεμής Κάστρου, ή από κοινοῦ μετὰ τῆς θυγατρὸς τῆς (εἰκὼν 2) : ατα-
 ζουρηγήσασα τὸν γαμβρὸν τῆς Δ. Ἀθανασοπούλου.

2.—Φούλα Ἀθανασοπούλου, θυγατὴρ τῆς Κάστρου, σονέτοχος τῆς
 μητρὸς τῆς (εἰκὼν 1) εἰς τὴν καταζουρηγήσειν τοῦ συζύγου τῆς
 Δ. Ἀθανασοπούλου.

απάντησε: «Κύριε πρόεδρε, η κόρη μου εκείνη τη βραδιά ήταν άρρωστη. Εκείνος ήλθε πιωμένος και της ζητούσε να υποκύψει στα γούστα του. Όταν εκείνη αρνήθηκε, άρχισε ο καβγάς. Τη χτύπησε κι η Φούλα σπκώθηκε σαν τρελή φωνάζοντας: «Σώστε με απ' αυτό το μαρτύριο! Δεν αντέχω άλλο. Κι εμείς τη σώσαμε, κύριε πρόεδρε». Ενδιαφέρον όμως έδειξαν όλα τα μέσα ενημέρωσης εκείνης της εποχής για την απολογία της Φούλας, η οποία έγινε σε άπαιστη καθαρύουσα. Είπε μεταξύ των άλλων: «Με επαντρεύτηκε χωρίς την θέλπισίν μου και όμως τον ηγάπησα! Εγώ εφρόντιζα διά το μέλλον του και αυτός με ύβριζε και με έδερνε. Και τα δακτυλίδια μου ακόμα, τα έβαλε ενέχυρο διά να χαρτοπαίζει στις λέσχες». Ο πρόεδρος επέμενε για την ώρα του φόνου και η Φούλα απάντησε: «Ο μακαρίτης, ελθών εις την οικίαν, κατεκλίθη δίπλα μου. Με εξύπνησεν και ήρχισεν τας θωπείας. Αι θωπείαι προχώρησαν υπερβαλλόντως και εξήτησεν να ασκήσει τα συζυγικά αυτού δικαιώματα. Ούσα ασθενής, ηρνήθην και ως εκ τούτου προεκλήθη σκηνή μεταξύ εμού και του συζύγου μου. Ούτος απειραράθη να μεταχειρισθεί βίαν. Έξαλλος μοι έσχισε την νυκτική και ημίγυμνος, καταβάλλουσα τεραστίαν προσπάθειαν, διέφυγον των χειρών του και απεμακρύνθην της κλίνης κραυγάζουσα: «Απαλλάξτε με από το μαρτύριο αυτό!».

Σε άλλο σημείο της απολογίας της είπε: «Επήγα να αγοράσω εφημερίδα κι έγινε το κακό. Γυρνώντας ήκουσα έναν περίεργο κρότο και μέσα πολύς θόρυβος. Είδα τον εξάδελφόν μου να βγαίνει με ματωμένα τα ρούχα του. Η μητέρα μου είπε: Έμπα μέσα και σιωπή! Ο Μοσκιός εσκότωσε τον Μίμη! Έξαλλη εγώ βάζω φωνάς: Έναν πόλισμαν, έναν πόλισμαν... Η μητέρα μου εξαγριώνεται και μου δίνει δύο τρία σκαμπίλλια, τόσο δυνατά ώστε με εξάλισαν. Και μου επανέλαβε: Κοίταξε να σουχάσεις και να μη μιλείς διόλου και μας προδώσεις, ό,τι εκάναμε το εκάναμε για να σε σώσουμε. Σκέψου ότι πρόκειται για τη μητέρα σου και τον πρώτο εξάδελφό σου».

Ο Μοσκιός, ο οποίος κατά τη διάρκεια της προφυλάκισής του οδηγήθηκε στο Δρομοκαϊτειο Νοσοκομείο, προσκόμισε στο δικαστήριο δύο γνωματεύσεις από ψυχιάτρους για την κακή κατάσταση της υγείας του, κι έτσι δεν απολογήθηκε, αλλά απάντησε μόνο σε λίγες ερωτήσεις, όσο του επέτρεπε η κατάστασή του. Καθ' όλη τη διάρκεια της δίκης έμεινε σκυμμένος, πάντοτε με τους αγκώνες ακουμπισμένους στα γόνατα, και έφτυνε διαρκώς προς το δάπεδο.

Του γίνονταν παρατηρήσεις αλλά εκείνος, λόγω της κατάστασής του, ήταν σε άλλο κόσμο. Η Μπέλλου, ανάμεσα στα άλλα, είπε στην απολογία της: «Εκανα ό,τι με διέτασαν οι κυρίες μου. Υπηρέτρια ήμουν. Έπρεπε να κάνω ό,τι μου έλεγαν, ό,τι με διέτασαν». Τελικά το δικαστήριο εξέδωσε την απόφασή του, καταδικάζοντας σε θάνατο την Αρτέμιδα Κάστρου (πεθερά) και τη Σοφία (Φούλα) Αθανασοπούλου (σύζυγο).

Η οικιακή βοηθός (Γιαννούλα Χρήστου Μπέλλου) καταδικάστηκε σε ισόβια, ο ανιψιός (Δημήτριος Περικλέους Μοσκιός) σε κάθειρξη 20 ετών, ενώ στον Σπύρο Μαγουλόπουλο επιβλήθηκε φυλάκιση 18 μηνών. Οι Αντώνιος Μαγουλόπουλος και Γεώργιος Κορναράκης (καραγωγέας) κρίθηκαν αθώοι. Οι τρεις γυναίκες οδηγήθηκαν στις φυλακές Αβέρωφ, όπου μάλιστα ο διευθυντής των φυλακών θαμπώθηκε από τα κάλλη της Φούλας και την αγάπηση παράφορα, με αποτέλεσμα εκείνη να περνάει πολύ καλά ως έγκλειστη. Μέσα στις φυλακές γνωρίστηκε με μια διαβόητη συγκρατούμενή της, τη συνομήλική της Κούλα Χριστοφιλέα, ηγετικό μέλος της συμμορίας «Ροκαμβόλ», που λήστευε και σκότωνε

τα θύματά της. Περί τα μέσα Ιουλίου του 1941 το Συμβούλιο Χαρίτων έδωσε χάρη σε πολλούς φυλακισμένους για την αποσυμφόρηση των φυλακών, κι έτσι αποφυλακίστηκαν όλοι οι καταδικασθέντες για την υπόθεση Αθανασοπούλου (επίσης αφέθηκε ελεύθερη και η Κούλα Χριστοφιλέα). Η Φούλα, παρά τις υποσχέσεις που έδινε στον διευθυντή των φυλακών, αρνήθηκε να τον παντρευτεί. Αγάπησε και παντρεύτηκε έναν αξιόλογο συνταγματάρχη με πλούσια πολεμική και εθνική δράση, και οι δυο τους έζησαν ευτυχισμένοι. Πέθανε το 1974, από ανακοπή καρδιάς. Η Κάστρου είχε πεθάνει νωρίτερα, το 1956, μετά από βαριά ασθένεια που την ταλαιπώρησε για μεγάλο χρονικό διάστημα, ενώ ο Μοσκιός απεβίωσε τον Ιανουάριο του 1936 από φυματίωση των εντέρων, μέσα στις φυλακές Συγγρού. Η Μπέλλου, με τη βοήθεια της Κάστρου, καλοπαντρεύτηκε έναν μεσήλικα Κεφαλλονίτη κι έζησαν ευτυχισμένοι. Τελειώνοντας, παραθέτω το πολυσυζητημένο τραγούδι που έγραψε ο Μοντανάρης.

Στου Χαροκόπου τα στενά μια μικροπαντρεμένη
 εσκότωσε τον άντρα της βρε η δαιμονισμένη.

Στον ύπνο που κοιμόντανε μάνα και θυγατέρα
 εβάλανε τον ανιψιό και του 'ριξε τη σφαίρα.
 Κι η Φούλα τότε φώναξε, μάνα μου πώς σπαράζει!
 Κι η μάνα της απάντησε «πνίχτε τον» και διατάζει:
 «Βάλτε φωτιά και καύτε τον και κάντε τον κομμάτια
 και μπρος να τον πετάξουμε να μη μας δούνε μάτια».
 Τότε τον πήραν σέρνοντας, στη σκάφη τον πετάνε,
 φωτιά του βάζουν να καεί, στέκονται τον κοιτάνε.
 «Πω πω καπνός και μυρουδιά, σβήστε τον θα πιαστούμε.
 Κομμάτια να τον κάνομε, έτσι θα σκεπαστούμε».
 Με μια καρδιά μαρμαρίνη τον έκανε κομμάτια
 με τέχνη και υπομονή ανύποπτα δεμάτια
 και νύχτα τον πετάξανε στο ρέμα να τα πάρει.
 Μα αυτά στην άκρη στάθηκαν, Θεού ήτανε η χάρη
 για να πιαστούν οι αίτιοι πραγματικοί φονιάδες
 κι όχι ο γιατρός ο φίλος του κι οι δύο φιλενάδες.
 Ένας διαβάτης που περνά περίεργα κοιτάζει.
 «Τι να 'ναι αυτά τα δέματα;» Κακό στον νου του βάζει.
 Του αστυνόμου μίλησε, στο ρέμα πάνε πάλι,
 τα δέματα ανοίξανε βλέπουν κορμί, κεφάλι.
 Ανατριχιάζουν κι έφριξαν σαν είδανε ανθρώπου
 κορμί, κεφάλι, δέματα να είναι τέτοιου τρόπου.
 Κι η αστυνομία άρχισε, οι κύριοι Κουτσουμάρης,
 Λεονταρίτης και λοιποί, ο πρώτος είναι ο Άρης
 που έριξε όλο το φως στην εγκληματική
 και τους τσακώσαν όλους τους κι είναι στη φυλακή.
 Βρε Φούλα δεν εσκέφτηκες δεν πόνησε η καρδιά σου
 τον άντρα σου, τα νιάτα σου, τα άμοιρα παιδιά σου.
 Βρε Φούλα πώς εβάστηξες και πώς βαστάς ακόμα
 εσύ να 'σαι στη φυλακή κι άντρας σου στο χώμα.
 Κι εσύ κακούργα πεθερά τους πήρες στον λαιμό σου
 την κόρη σου, τον ανιψιό, τη δούλα, τον γαμπρό σου.
 Καμμένη Αθανασοπούλε, τι σου 'μελλε να πάθεις
 από κακούργα πεθερά τα νιάτα σου να χάσεις.
 Σαν το 'μαθε η μανούλα του κλείνουν τα γόνατά της
 και πέφτει κάτω αναίσθητη μες στην αυλόπορτά της.
 Ωσάν το ψάρι σπαρταρά και σασπισμένη κράζει:
 «Τον γιο μου εσκοτώσανε, πω πω» κι αναστενάζει.
 Φωνή, αντάρα, κλάματα, δάκρυα σαν ποτάμι
 εγέμισαν τα στήθη της και τρέμει σαν καλάμι.
 Μάνα, γλυκιά μανούλα μου, πάψε τα δάκρυνά σου
 και πάρε τα παιδάκια μου μέσα στην αγκαλιά σου.
 Αυτά θα έχεις για παιδιά, μένα λησμονήσε με,
 θα με σταυρώσει η Παναγιά, μάνα συγκώρησέ με.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ:

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΔΗΜΗΤΡΕΑ. Δηλητηρίασε με παραθείο μάνα, αδελφό, θεία κι ένα πεντάχρονο αγοράκι κι αποπειράθηκε να θανατώσει κι ένα τετράχρονο κοριτσάκι. Καταδικάστηκε τετράκις σε θάνατο κι εκτελέστηκε.